

Stijena u obliku orla - Kanjon Sabino.

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 14.
Croatian.

Kanjon Sabino.

Kroz vjekove Bog je izvodio svoja moćna djela kroz odabранe ljude na odabranim mjestima. Stoga je za vjernika čudesnost djela neodvojiva od samih lokacija. S Mojsijem je to bila planina Sinaj, mjesto cijenjeno i drago srcima čak i moderne židovske nacije. David podsjeća na Davidov grad, sveti grad Jeruzalem, kolijevku kršćanstva koju su zapravo kročile Isusove noge. Ovdje se dogodio odabir mnogih Njegovih učenika; ovdje je također On pokrenuo posljednju večeru. S druge strane doline nalazi se tihi Getsemanski vrt, gdje se On molio: "Neka bude volja moja, nego tvoja." Samo sjeverno od ovog grada je zloglasno brdo Golgota, mjesto agonije i smrti za Isusa, žrtvovanog Jaganjca.

Otok Patmos zapamćen je među kršćanima kao mjesto Ivanovog čudesnog otkrivenja. Ovdje je Bog posjetio s čovjekom i pokazao mu sve što će doći na zemlju od tog dana do posljednjeg vremena.

Tako je Bog, postupajući sa srcima ljudi kao što je uvijek činio kroz stoljeća, odabrao kao jedno od svojih mjeseta susreta sa svojim prorokom ove generacije, veliki, surovi lanac planina Catalina i, unutar ovog niza, kanjon poznat kao Sabino kanjon. Tucson leži u podnožju ovog lanca i noću ga se može vidjeti kao svjetlucavi dragulj sa staze kanjona Sabino.

Od rane mladosti, brata Branham je čuo poziv zapada. Godine 1927. poslušao je poziv, ali se vratio na istok kada mu je brata umro. Trideset godina kasnije ponovno je govorio o zapadu, na sastancima u Waterloo, Iowa, s nekim vrlo dragim prijateljima, obitelji Norman. Brata Norman je upravo izrazio želju da se preseli iz Iowe i brata Branham mu je rekao da, da je to on, vjeruje da bi otišao na zapad. Pod velikim utjecajem svega što je rekao njihov prijatelj prorok, Normani su se preselili u Tucson. To ih je smjestilo na strateško mjesto, ulaz u kanjon Sabino.

Prvi put sam saznao za zanimanje brata Branhamu za Tucson bilo je u siječnju 1961., kada je drugi put došao u Beaumont, Texas, na sastanak. Sjećam se da je izjavio da je krenuo posjetiti Normane i otići u lov na Javelina, i kako sam se čudio što je sa sobom donio samo sedam metaka. Odbio je moju ponudu da mu namjestim nišan na pušci na streljani gdje sam bio član, rekavši da će namjestiti nišan u Tucsonu sa šest metaka i da će sedmim metkom ubiti njegovu svinju. Tada sam shvatio da je ovdje izvanredan lovac, onaj koji bi tako daleko

od kuće lovio sa samo sedam metaka. Kasnije sam saznao kako je doista dobro baratao ovom puškom koju je nazvao "Blondie", Remington model 721, u kalibru 270 Winchester, kojom je ubio pedeset pet grla divljači bez ijednog promašenog metka.

Ispred župnog dvora u Jeffersonvilleu, koji je izgrađen sredstvima koje su donirali ljudi iz Calgaryja u Kanadi, nalazio se kameni ulaz na prilaz. Susjed i priatelj, brata Banks Wood, kupio je zemljište uz župni posjed i namjeravao je na njemu sagraditi kamenu kuću. Brata Branham ga je savjetovao da to ne čini, jer je osjećao da će lokacija biti zauzeta kada jednog dana bude izgrađen most preko rijeke Ohio od Louisvillea. Zatim je 1957. brata Branham dobio viziju od Gospodina koja se odnosila na ovo imanje. Vidio je kamenje kako leži u dvorištu, opremu za izgradnju cesta i kolce poput geodetskih klinova odvezao u svoje prednje dvorište. Mladić, kojeg je brata Branham opisao kao "Rickyja", 'ohola osoba' vozač buldožera, uništavao je dvorište ispred kuće dok je radio na cesti.

U viziji je brata Branham bio uznemiren ovim dječakom i zatekao se kako ga tri puta udara prije nego što se uhvatio, shvaćajući da je to ponašanje nedolično propovjedniku Evanđelja. Na to je u sebi pomislio kako nije nikoga tako udario otkad je boksač. Tada mu je Duh Gospodnji progovorio i rekao: "*Zaobiđite ovo. Kad vidite ove klinove zabijene u svoje dvorište, zaobiđite ovo.*" Pogledao je, i tamo na njegovim prednjim vratima stajala je "prerijska škuna", natkrivena kola kakva su pioniri koristili kad su išli na zapad. Njegova je žena sjela pokraj vozačevog mjesta, tim je bio upregnut, a sva su mu djeca bila natovarena i spremna za polazak. Popeo se, uzeo uzde i krenuo prema zapadu kad je iznenada prerijska škuna postala njegov vlastiti karavan. Ovo je bio kraj vizije i on ju je zabilježio u svojoj knjizi vizija.

Jednog dana krajem 1962., dok je brata Branham upravo ulazio na svoj prilaz, primijetio je da su vrata i ograda označeni kao da ih je ekipa izvođača radova trebala ukloniti. Ulicu je trebalo proširiti. U njegovom dvorištu su bili oni kolci koje je vidio u viziji, odvezen dolje. Ta mu je stvar ubrzala pamćenje: pogledao je u knjigu viđenja, i tamo je bilo: "*Kad se ove stvari dogode, okreni se prema zapadu.*" Rekao je svojoj kongregaciji ispunjenje u svojoj poruci "Je li ovo znak kraja, Gospodine?" u prosincu 1962. Ovo je vrijeme da se preseli na zapad. U siječnju 1963. preselio se u Tucson.

U srpnju 1965., dok sam bio u posjetu s bratom Branhamom, rekao mi je kako je zamolio braću da sruše vrata ispred župnog dvora u Jeffersonvilleu, kako bi se kamenje moglo pohraniti a kasnije ponovno sastavljen nakon što je izvršeno predloženo proširenje ulice. Vidio je brata Banksa i neku drugu braću kako rade sa sanjkama i dlijetom marljivo pokušavajući ukloniti kamenje. Brata Branham mi je ispričao o tome i ispričao kako su braća radila cijeli dan i uspjela ukloniti samo dva ili tri kama. Rekao je da je brata Banks rekao da su to sigurno napravili od čvrstog betona i da im je bilo nemoguće srušiti. Na to se brata Branham opet sjetio stare vizije i otišao do knjige. Tu je bilo u viziji da je video onog dječaka na buldožeru kako ruši tu kapiju. Sada je bilo jasno da se kapija ne može ukloniti dok taj dječak i taj buldožer ne stignu na lice mjesta. Kapija je u to vrijeme ostao netaknut.

Konačno je stigao i taj dan. Brata Banks Wood bio je svjedok da je onog dana kada su došli pomaknuti vrata i sigurno, bio je 'ohola osoba' "Ricky" klinac na buldožeru koji se vrtio okolo, kidajući dvorište i trčeći na drveće, baš kao što je brata Branham to video u viziji. To je

dokazalo da je vizija bila od Boga i da se mogla ostvariti samo na način kako je Bog odredio.

U Zaharijinoj knjizi je zabilježeno,

5 Dolina Gore moje bit će ispunjena od Goe pa do Jasola i bit će zakrčena kao što je bila zakrčena poslije potresa u dane Uzije, kralja judejskog. Tada će doći Jahve, Bog tvoj, i svi sveci s njim.

6 U dan onaj neće više biti ni studeni ni leda.

7 Bit će to dan čudesan - znade ga Jahve - ni dan ni noć; i u vrijeme večeribit će svjetlo.

Sada, nije li ova poruka koju je brata Branham donio "svjetlost u večernjem vremenu"? Ne dolazi li u vrijeme hladne, duhovne tame? Pogledajte grad Tucson. Leži na dvadeset i četiri stotine stopa nadmorske visine i prema onome što sada znamo, bilo je mjesto pomazano od Boga.

Prema National Geographicu, studeni 1965., ni Papago ni Apači Indijanci nikada nisu okupirali dolinu Tucson. Papagos, najveće prijateljsko pleme, i Apači, najratobornije pleme, živjeli su na samo jednom planinskom lancu odvojeni u ovom području, i obojica su došli u dolinu Tucson na bogoslužje. Indijanci su rekli da Bog prebiva u planinama Catalina. Imali su neko otkrivenje o Bogu, jer su vjerovali u Sretno lovište i Velikog Duha - jedinog Boga Svemira.

Ubrzo nakon što se brata Branham preselio u Tucson, nama koji smo slijedili njegovu poruku postalo je jasno da se spremaju čudne stvari. Jednom ga je policajac na autocesti zaustavio dok je bio na cesti od Phoenixa do Tucsona, pitajući ga kamo je krenuo.

"Jeruzalem!" rekao je brata Branham.

"Odakle si došao?" upitao je časnik.

"Jerihon!" stigao je odgovor.

Njegovi bi se odgovori nekima mogli činiti čudnima, ali pregled svjetske kugle pokazuje izrazitu sličnost u zemljopisnoj širini dvaju gradova u Arizoni i njihovih izraelskih pandana. Osim toga, nadmorska visina Jeruzalema je dvadeset i četiri stotine stopa, kao i Tucson.

Kao što smo vidjeli u prethodnim poglavljima, brata Branham je stigao u Tucson u siječnju 1963 s vizijom od anđeli a ogromna eksplozija jako mu je na umu. Vizija ga je jako uznemirila, i iako se nije bojao umrijeti, ipak je bio zabrinut za svoju obitelj kao i svaki drugi čovjek. U tom stanju uznemirenosti i dok je molio Gospodina za odgovor, probudio se jednog jutra, pogledao kroz prozor svog stana prema udaljenom mjestu u planinama Catalina, i čuo je anđela Gospodnjeg kako mu govori: "*Idi onamo*". U to je vrijeme video viziju koju je već video, nešto što ga je privuklo na to mjesto u planinama. Točka na kojoj mu se zaustavio pogled bio je kanjon Sabino.

Tog jutra oko 8:30 ušao je u kanjon, dovezao se što je dalje mogao i krenuo pješice. Velike

masivne litice istočnog zida kanjona uzdizale su se okomito s njegove desne strane, sve više i više, gore gdje lete orlovi. Penjući se uz napuštenu cestu, a zatim ravno uz padinu, našao se "gore gdje su orlovi letjeli", usred nekih nazubljenih stijena. Ovdje je osjetio prisutnost Gospodnju i kleknuo da moli.

Jednom mi je osobno rekao, u kolovozu 1965., da je molio Boga da mu pokaže značenje svega ovoga, da mu da odgovor za sebe. Nastavio mi je pričati o trenucima kada mu je bio toliko mučan u želucu da je povratio ovu masnu tvar sličnu vodi, da će mu se morati pomoći do platforme, a ipak, stavio je ruke na ljudе oboljele od raka a rak nestane. Činilo se da je dar bio za bilo koga osim za njega samog. Godinu dana, ispričao je, Bog bi okrenuo lice od svog proroka, iskušavajući ga. Dakle, evo ga tog jutra, visoko u kanjonu Sabino, očajnički tražeći odgovor od Boga za sebe s rukama podignutim prema Svetom Bogu kad je sunce upravo probilo kroz sedlo između vrhova i iznenada, drška mača pala mu je u ruku.

Brata Branham je pričao o maču koji se pojavljivao mnogo puta, ali ja bih to želio ispričati onako kako je on meni osobno rekao. Sjedili smo u kavani Holiday Inn. Sjećam se da je iznad nas na zidu bio štit na kojem su bila prekrižena dva mača. Brata Branham je uzeo svoj nož, podigao ga i rekao: "*Brata Pearry, bilo je jednako stvarno kao i ovaj nož koji držim u ruci.*" Ispričao je kako je drška od bisera, a štitnik od zlata. Nacrtao mi je dijagram na salveti koji kao da je pokazivao da je oštrica duga od osamnaest do dvadeset inča. Bilo je oštro.

"*Tamo je blistao na suncu*", rekao je, "*kada je taj Glas progovorio.*"

"*To je Kraljev mač*", rekao je Glas.

"*Oh.*" rekao je, "*mač kojim kralj viteže čovjeka.*"

"*Nije kraljev mač*", uzvikne Glas, "*Kraljev Mač!*"

Govoreći mi to, rekao mi je: "*Brata Pearry, to nije bio san; to nije bila vizija; bio je to doslovni mač u mojoj ruci. Sunce se odbijalo od njega.*" Ispričao je kako je trljaо oči da vidi da li spava, ali da to jednostavno nije bio nikakav san ni vizija - bila je stvarnost.

Tada mu se Glas obratio i rekao: "*Ovo je 'Treći Povucite.'*"

Nakon ovog fantastičnog iskustva u kanjonu Sabino, brata Branham je bio privučen mnogo puta da se vrati u kanjon. Nazubljene stijene visoko gore bile su za njega posebno privlačne. Ovdje je stajao i gledao van i dolje prema Tucsonu.

Kao pozadinu sljedećeg iskustva u kanjonu Sabino, vratimo se u vrijeme iz 1923. godine kada je njegova majka, koja nije bila sklona sanjati, spremala ispričati san koji je sanjala o njemu. Zaustavio ju je i sam joj ispričao san, baš kao što se Daniel za njega prisjetio kraljeva sna. (Često je to činio kasnije u svojoj službi, zapravo prisjećajući se ljudi koji su mu donosili svoje snove, detalja koje su izostavili. Pa ipak, neki su rekli da je pogriješio pričajući njihove snove, zaboravljujući da su oni bili ti koji su mu donijeli snove, vjerujući da im on može ispričati tumačenje.) U snu svoje majke on je bio na zapadu i gradio kuću na brdu kada je šest

snježno bijelih golubova doletjelo do njega, sletjelo mu na prsa, prislonilo svoje kljunove na njegov obraz i zagugutalo. Dolazak šest golubova bio je u formaciji "S" i otišli su na isti način.

Potreban je još jedan dio pozadine. Mjesto radnje je klinika Mayo negdje 1950-ih. Brata Branham je otišao tamo iz očajničke potrebe da sazna kako se može izlječiti od svoje želučane bolesti koja ga je mučila svakih sedam godina njegova života. Liječnici slavne klinike obavili su sve svoje pretrage i on je čekao ishod - možda konačno odgovor na ovu muku koja mu je oduzimala snagu i zagonjavala mu život. Tog jutra kad se probudio, ušao je u viziju. Vidio je sebe kao sedmogodišnjeg dječaka, kako stoji kraj šupljeg panja drveta. Tada se činilo da mu više nije sedam, nego čovjek od trideset i osam godina. Neka vrsta čudne male životinje koja je izgledala poput vjeverice ušla je u šupljinu panja i on je trljaо štap po panju pokušavajući je izvući. Odjednom je životinja izletjela iz panja, sletjela mu na rame i potrčala s ramena na rame. U viziji je imao nož kojim je pokušavao ubiti životinju, ali nije uspio. Otvorio je usta da uzvikne "Šta...!" a krznena životinjica mu je skočila u usta, ušla u trbuh i počela se okretati iznova i iznova.

Izašao je iz vizije vičući: "O, Gospode! Pomozi mi!..."

Glas mu se tihom obratio govoreći: "Zapamti da je dugačak samo šest inča."

Glas je ponovio: "Zapamtite da je dugačak samo šest inča."

U knjizi 'Čovjek poslan od Boga' brata Branham se pitao znači li to da će stanje nervoznog želuca trajati još samo šest mjeseci ili bi moglo biti da će ga imati još šest puta u životu? Naći će se pravi odgovor u kanjonu Sabino.

11. rujna 1965. brata Branham donio je svoju poruku "Božja moć preobrazbe" u Phoenixu, Arizona. On i ja smo bili zajedno neko vrijeme tog dana. Tada sam mu rekao da će prodati svoj posao u Teksasu, preseliti se u Tucson i tamo otvoriti mjesto bogoslužja za one koji slijede poruku u tom gradu. Sljedeći tjedan, 18. rujna, dok je bio u Tucsonu, brata Branham je nazvao da me pita hoću li doručkovati s njim. Spremno sam pristao i sreli smo se u kafiću Ramada Inna, gdje sam bio smješten. Rekao mi je koliko je bio nervozan posljednjih nekoliko tjedana. Problemi ljudi koji su se selili u grad bez mjesta bogoslužja počeli su ga teško opterećivati. Izrazio je svoju radost što će doći da popravim tu situaciju.

Opet mi je pričao o iskustvima s mačem u kanjonu Sabino i o oblaku iznad planine koji se tri puta spustio. Pitao me jesam li vidio njegov novi dom koji je gradio na kraju Catalinasa. Toliko smo dugo bili u kafiću tog dana da smo naručili ručak. Smetalo mi je što mu oduzimam toliko vremena. Pomislio sam kako, od dana u veljači 1964., kada sam mu prvi put rekao da percipiran sam ga kao proroka, nikad nisam bio u gradu u kojem je on bio prisutan ali da će me kontaktirati na neki način, iako nikad ne bih tražio intervju.

Svaki put kad smo razgovarali, on bi se pozabavio istim iskustvima. To mi je bilo toliko zbumujuće da sam ga pitalo zašto je to potrebno, pogotovo kad ga toliko ljudi želi vidjeti. Ovog dana u Ramada Innu, pitao sam ga ponovo zašto provodi vrijeme sa mnom kada bi ga stotinu ljudi željelo vidjeti, on je jednostavno rekao, "Brata Pearry, tako je sudjeno." Sada sam

znao da je tako bilo suđeno jer sam, iz njegovog opisa događaja u kanjonu Sabino, uspio locirati upravo mjesta na kojima su se dogodila.

Dana 19. rujna, sljedećeg dana, brata Branham je propovijedao u Grantway Assembly of God Church, Tucson, svoju propovijed "Žed". Poruka je emitirana putem telefonske veze. Zatim ga je 20. rujna Bog ponovno pozvao natrag u kanjonu Sabino. U poruci "*Što je privlačnost na planini*" on govori kako je ustao rano ujutro, osjetio kako gleda kroz svoj prozor, a Bog ga je ponovno podsjetio na onu viziju malog stvorenja poput vjeverice. "*Eno te vjeverice*", rekao je svojoj ženi, uzeo je svoju Bibliju i ponovno krenuo prema kanjonu.

Kasnije tijekom dana 20. rujna, brata George Smith i ja smo se zaustavili u stanu brata Branham. Bili smo na putu za Beaumont gdje sam se trebao, prema uputama brata Branham, "*moliti George kroz*" do krštenja Duhom Svetim. Brata George je stao da se pozdravi s Becky prije nego što smo otišli. Brata Branham je došao do ulaznih vrata držeći svoju Bibliju. Mogao sam vidjeti da je plakao.

"*Brata Green,*" rekao je, "*sjećaš li se što sam ti rekao u subotu o tome da sam tako nervozan?*"

Odgovorio sam mu da sam se sjetio.

"*Pa, neću ti sada reći,*" nastavio je, "*saznat ćeš kasnije. Nešto se jutros dogodilo što mi daje do znanja da je Bog rekao da ču biti dobro!*"

Brata George pridružio nam se otprilike u to vrijeme i brata Branham, stojeći okrenut prema zapadu, s desnom rukom okrenutom prema sjeveru, pokazao je iznad glave i rekao: "*Otišao sam jutros u Sabino. Popeo sam se stazom, napravio onaj zavoj i vratio se okolo gdje su one nazubljene stijene tamo gore, točno ispod tog sedla, gdje se pojavio mač. Prije nego što sam stigao gore, Gospodin me posjetio.*"

Tada nije razjasnio detalje, tako da brata George i ja nismo znali što se dogodilo, ali smo svejedno otišli radosni.

Brata Branham se vraćao u Sabino svaki dan sljedeća dva dana, ali to nije bilo sve do 2. listopada, kada sam došao u Tucson s bratom Marcondom da ispitamo neku imovinu koju je on pronašao i smatrao je da bi bilo prikladno za crkvu, da moram naučiti više. Bili smo na benzinskoj postaji brata Evana kada je brata Branham naišao. Kad smo mu rekli za nekretninu, tražio je da i nju vidi. Brata Marconda i ja sjeli smo u karavan brata Branham i krenuli prema području kanjona Sabino. Sjećam se da je vozio vrlo sporo i da nam je trebalo četrdeset pet minuta da se odvezemo od benzinske postaje do križanja River Roada i Sabino Canyon Roada.

Brata Marconda sjedio je naprijed, ja sam sjedio straga, i tijekom ove vožnje brata Branham mi je rekao kako su ljudi koji su trebali biti đakoni crkve koju sam planirao bi automatski ušao i počeo obavljati poslove bez ikakve brige ili poticaja s moje strane. Ne bih trebao biti zabrinut, rekao mi je, jer će Bog to učiniti. Ali to je također bilo u to vrijeme, kada nam je

rekao o pojavi bijelog goluba, o riječi "orao" koja je zapisana u stijeni, i kako je uslikao stijenu s riječju ispisanim na njoj. Njegove riječi su nas jako oduševile, ali još uvijek nismo u potpunosti shvatili značaj događaja u kanjonu Sabino.

Vratio sam se u Beaumont, a odatle odletio u Venezuela na misiju propovijedanja. Dana 2. listopada ispričao sam tamošnjim ljudima sve što sam znao o tim iskustvima u kanjonu Sabino, ali samo sa stajališta moga ograničenog znanja u to vrijeme. Onda sam se u studenom 1965. sa svojom obitelji preselio u Tucson. Posjetio sam kanjon Sabino po prvi put i počeo sam vidjeti ova mjesta o kojima je brata Branham govorio. Onda smo na Dan zahvalnosti svi otišli u Shreveport, Louisiana, i tamo je brata Branham propovijedao "*Na krilima snježnobijele golubice*" da sam napokon u potpunosti shvatio što se dogodilo u kanjonu Sabino 20., 21. i 22. rujna.

Ujutro 20. rujna, nakon što ga je Gospodin podsjetio na stvorenje nalik vjeverici, on se popeo u kanjon Sabino, prema mjestu gdje se pojavio mač. Odjednom, dok je zaokružio zavoj na stazi, pojavila se mala krvnena životinja. To nije bila vjeverica; zapravo, bilo je drugačije od svega što je ikada vidoio. Životinja je skočila na nešto, promašila i zabora se kopljem u cholla kaktus. Uzbudjenje je prostrujalo njime jer je znao da je to znak od Boga da je ova bolest koju je Dr. Ravensworth proglašio neizlječivom (nakon što mu je pregledao želudac i rekao da mu je stijenka želuca toliko tvrda da je bila "osušena"), uskoro bi ga napustilo. Potpuno otkriće bilo je da "šest inča" malog stvorenja znači da će šest puta imati problema. Budući da je patio od nje svakih sedam godina i ovo je bila njegova pedeset šesta godina, šesto sedmogodišnje razdoblje se bližilo kraju i on će biti slobodan od bolesti do kraja svojih dana.

Sljedećeg dana, 21., ponovno se vratio, krenuo prema nazubljenim stijenama gdje se pojavio mač. Odjednom je postao svjestan prisutnosti Gospodnje. Skinuo je šešir, pogledao oko sebe, a tamo na stazi bila je mala bijela golubica. Njegov se um vratio na san o šest golubova u formaciji slova "S" dok je vani na zapadu gradio kuću na brdu. Rekao je da je oduvijek znao da će se sedmi golub pojaviti jednog dana. Sada je bio na zapadu, gradio je kuću na brdu i sedmi golub je došao k njemu. Uzeo ga je kao što je i bilo namijenjeno, znak odozgo - Božje čiste slatke ljubavi - na krilima snježno bijele golubice; kao što je Bog posjetio Nou - s golubom; kao što je Bog posvjedočio Isusovo krštenje u Jordanu - golubom.

22. rujna ponovno je pronađen kako ide uz kanjon. Vratio se kući prethodnog dana veseo i sada se vraćao da slavi i zahvaljuje Gospodinu. Došao je do račvanja staze gdje je uvijek išao istočnim krakom. Jutros je osjetio snažnu želju krenuti zapadnim krakom na ovom račvanju. Proveo je cijelo jutro u veličanstvenosti kanjona, uz ovaj zapadni krak staze. Napio se hladne pjenušave vode na potoku i oko podneva se našao na putu natrag duž staze. Zastao je odmoriti se u hladu, naslonjen na stijenu za koju kaže da je teška oko sedamdeset tona. Glas mu se obratio: "Na što se naslanjaš?" Brzo se odgurnuo od stijene kako bi je pregledao i tamo, bijelim kvarcom na unutarnjoj strani stijene bila je riječ "Eagle" ["Orao"]. (Sjetite se njegove poruke o orlu i golubu, kako je uvijek govorio da će golub voditi orla i da će poruka orla biti taj koji će odnijeti Nevjestu na drugu stranu.)

Kako je riječ "Orao" dospjela u tu stijenu, nitko ne zna, ali ondje, ispisana na strani stijene otprilike u visini prorokova srca dok se oslanjao na stijenu, nalazi se riječ "Orao". Sutradan se

vratio da fotografira stijenu. Tog je dana snimio ukupno osamnaest slika. Razvijena su ubrzo nakon toga, ali nitko nije znao za ta iskustva u potpunosti sve dok nije propovijedao "Na krilima snježnobijele golubice". Naravno, svima je to nakon ove propovijedi puno značilo, jer nikada nije bilo bogoslužja na kojem se više osjećala prisutnost Gospodinova nego te noći u Shreveportu. Puno smo razmišljali o tim iskustvima tijekom tjedna nesreće, pokušavajući pomiriti značenje kanjona Sabino posjeta s kontrastnim užasom nesreće. Iako u to vrijeme nismo mogli pronaći značaj, postoji jedna stvar u koju svi možemo biti sigurni, Bog je volio svog proroka, jer mu je poslao znak - na krilima golubice.

U ožujku 1966., brata Billy Paul, govoreći mi o teretu svoje usamljenosti, primijetio je kako bi dao sve da može pronaći mjesta u kanjonu Sabino gdje je Bog posjetio njegova oca. Zajedno smo proučili fotografije i negative. Dok smo ih razgledavali, moje sjećanje je bilo potaknuto nekim od scena. Činilo mi se da sam ih počeo prepoznavati. Došli smo do onog koji izgleda kao orao koji sedi visoko, s krilima povučenim unatrag, gledajući preko desnog ramena. Nisam video formaciju, ali rekao sam da mislim da će moći pronaći tu izvanrednu stijenu, čak i ako bih morao unajmiti zrakoplov da to učinim. Odjednom se činilo da ključ 'Eagle Rock' leži negdje u ovim fotografijama. Brata Branham nije bio ljubitelj kamere, ali nam je ostavio zapis staze do Eagle Rock. Jedna slika Eagle Rock jasno je pokazivala riječ "orao" ispisano bijelom bojom sa strane (točnije, iznutra) stijene. Brata Billy Paul donio je tu sliku u crkvu u nedjelju navečer da je pokaže zajednici.

Iskustvo gledanja slika i razgovora s bratom Billyjem Paulom toliko je uzbudilo moje srce da me to progonio cijeli dan u ponедjeljak. U utorak poslijepodne, 13. ožujka 1966., točno tri godine prije dana kada je brata Branham napustio Tucson i krenuo za Jeffersonville propovijedati Pečate, brata Harold McClintock i ja krenuli smo u kanjon Sabino da započnemo našu potragu.

Tek što smo parkirali auto, odmah sam prepoznao jednu od formacija koje su se pojavile na jednoj od fotografija brata Branham, ali sam shvatio da je kut drugaćiji; očito je bio negdje gore na padini gledajući vodoravno formaciju. Tako je to išlo dok smo nastavili našu potragu, uz stalno kopanje po sjećanju za koje mi je prorok rekao da je Božji dar, i minucioznu usporedbu kutova i udaljenosti s onima koje otkrivaju fotografije. Kasnije sam otkrio da je ova prva slika nazubljenih stijena na kojima se pojavio mač. Ogromne litice u pozadini, sedlo kroz koje je sunce sjalo i natjeralo mač da blista, oboje je govorilo da ovo mora biti to mjesto. (Kasniji test je otkrio da je to jedino mjesto na istočnoj padini koje će biti obasjano sunčevim zrakama oko 10:00 sati ujutro na dan u siječnju kada se pojavi mač.) Brata Branham je usmjerio svoju kameru točno na nazubljene stijene gdje sunčeva svjetlost pada u to doba jutra. Dokazi su bili porazni.

Oduševljeni ovim prvim otkrićem, brata McClintock i ja požurili smo stazom, s namjerom da stignemo do nazubljenih stijena na fotografiji. Kad smo došli do račvanja staza, moje sjećanje je odjeknulo riječima proroka, "...Privukao me povratak na zapad...." Krenuli smo zapadnom stazom, putovali neku udaljenost bez još jednog ohrabrujućeg znaka, kad smo se osvrnuli duž staze, mogli smo vidjeti da su i kut i udaljenost bili pravi za mjesto s kojeg je brata Branham fotografirao nazubljenu stijensku formaciju. Tada sam znao da je prorok hodao ovom stazom do stijene na kojoj je pisalo "Orao" i da je iza mene mjesto na istočnoj stazi, gdje se pojavio

mač.

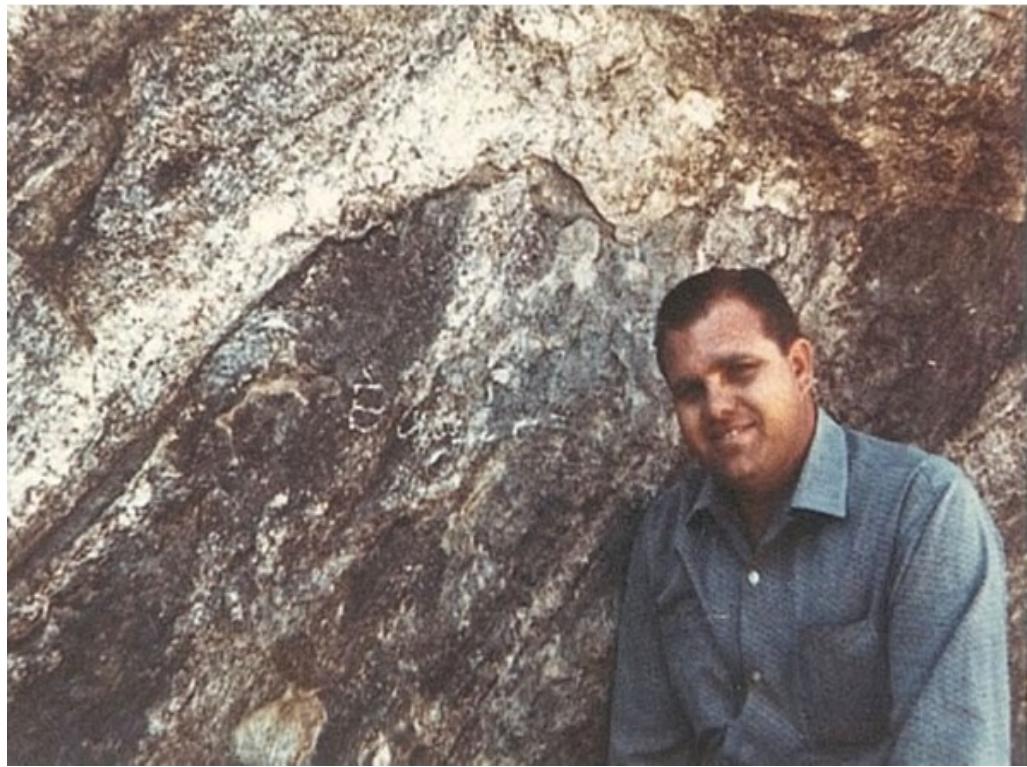
Zaokružili smo stazom i tamo, jasno, kao da ju je naslikao umjetnik, bila je velika stijena koja je toliko podsjećala na orla, sklopljenih krila, koji gleda unatrag preko ramena. Opet je formacija bila ispravna, ali kut je bio pogrešan. Prorok je sigurno stajao točno ispod stijene kad ju je fotografirao. Sada je bilo jasno bez ikakve sumnje da smo na prorokovom tragu. "Nije bio ovdje", viknula sam, "ali bio je naprijed i gledao gore u to."

Naša žurba stazom je zaustavljena jer smo ugledali veliku stijenu koja je izgledala kao da bi to mogla biti stijena na kojoj se pojavila riječ "orao". Pažljivo ispitivanje otkrilo je da bi na stijeni mogla biti mala bijela slova, možda riječ, ali ne baš jasna. Povratile su se riječi proraka, "Daj svemu testu Riječi." Sada je ova stijena izgledala kao da bi mogla biti ta, osim jednog detalja; prorok je rekao da je težak sedamdeset tona, a ova stijena neće biti veća od dvije tone. Brata McClintock počeo je crtati detalje stijene za kasniju usporedbu s fotografijom. Dok je to činio, rekao sam mu da će otrčati uz stazu i vidjeti mogu li pronaći mjesto s kojeg je prorok uzeo sliku velikog kamenog orla.

Dok sam se kretao niz stazu, mogao sam vidjeti druge formacije koje sam lako mogao prepoznati na fotografijama koje je snimio brata Branham. Napokon, nekoliko metara dalje, stao sam da pozovem brata McClintocka. Uzbudeno sam rekao kako vjerujem da je slika snimljena negdje u ovoj blizini. Kad sam se okrenuo udesno, leđima okrenut litici dok je padala, iznenada sam otkrio da su mi oči usredotočene na stijenu, ne samo na stijenu, već u stijeni, jasno, slova E-a-g-l-e, ispisana bijelim slovima u stijeni.

Prije nego što sam uspio izgovoriti riječi da vrismen bratu Haroldu, bio sam na koljenima zahvaljujući Bogu što me Duhom Svetim doveo do riječi "orao" ispisane na stijeni.

Od tada su drugi snimili fotografije brata Branham i usporedili ih na svoje zadovoljstvo da je ovo mjesto. Sjetite se Isusovih riječi gdje je rekao da bi kamenje vikalo kad bi ljudi uskratili svoju hvalu. Ja kažem taj kanjon Sabino je fizičko svjedočanstvo protiv svijeta onima koji su zanijekali ovu poruku.

Autor u Eagle Rock.
Obratite pažnju na riječ "Eagle" utisnutu u bijeli kvarc.

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com